

Βρεθήκαμε για πρώτη φορά, άγνωστοι μέχρι τότε. Είχε πέσει το βραδάκι, ήρθε σπίτι μου ο άνθρωπος να παραλάβει ένα δέμα εξυπηρετώντας έναν κοινό μας φίλο. Κατέβηκε από το αυτοκίνητο, έφθασε μέχρι την εξώπορτα, κατέβηκα κι εγώ και βλέποντας μια ευγενική φιγούρα, ένα χαμογελαστό πρόσωπο, την ώρα που συστηνόμαστε, τύχαμε μάλιστα και συνονόματοι, έτεινα ενστικτωδώς το χέρι.

Ανταποκρίθηκε άμεσα και κάμαμε μια θερμή χειραψία. Του παρέδωσα το δέμα, ανταλλάξαμε τις δέουσες ευχαριστίες και αποχαιρετιστήκαμε. Την ώρα λοιπόν, που έμπαινα σπίτι συνειδητοποίησα το μέγεθος της παρατυπίας.

Πήγα γρήγορα, έπλυνα τα χέρια μου, σχολαστικά όπως προτρέπει το σχετικό σποτ που κυκλοφορεί στις ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές συχνότητες και αφού ένιωθα ήδη παραβάτης και ολίγον ...άρρωστος, σκέφτηκα τι μπορεί να υπέθεσε για μένα ο, μέχρι προ ολίγου, άγνωστος. Τον φαντάστηκα να έπιανε τη συσκευασία με τον οινόπνευμα, που είχε μέσα στο αυτοκίνητο και να καθαρίζεται.

Έπειτα ένιωσα ότι έπρεπε να του τηλεφωνήσω και να του ζητήσω συγνώμη για την ακατανόητη και κουτή χειρονομία μου, αλλά συγκρατήθηκα. Όλο αυτό το σύμπλεγμα κινήσεων, σκέψεων και ενοχών, αποκαλύπτει τους τρόπους που θα ζούμε πλέον, κανείς

δεν ξέρει για πόσο.

Κινούμενοι ανάμεσα στον φόβο, μην προσβληθούμε και στις ενοχές, μην προσβάλουμε. Και ο πιο ανίδεος μπορεί να καταλάβει το μέγεθος, την έκταση των αλλαγών. Κι όσο πιο πολύ κρατήσει αυτή η κατάσταση, τόσο πιο μεγάλη θα είναι η καθυστέρηση στο να επιστρέψουμε σε ότι ξέραμε, ή μάλλον στο πως εκφράζαμε αυτό που νιώθαμε.